Camí d'esperança

Recés d'Advent 2026

Joaquim Fernández-Díaz

Fotografia: Jess Ivanova

fjesuïtes pregaria.cat Col·labora CJ EIDES

Introducció

El diccionari ens recorda que un recés és un temps o un lloc de retraïment, d'allunyament, de separació; és separar-se de les tasques diàries. No es tracta de fugir-ne sinó de prendre distància, d'evitar els sorolls i distraccions que ens aparten del que és més important, per tal que, canviant la perspectiva, puguem ordenar els nostres afectes, retrobar les nostres crides, refermar les nostres opcions, prendre forces per al fer i refer de cada dia... I es tracta sobretot de retrobar-nos amb el Senyor de les nostres vides: fer callar allò que no ens deixa escoltar-lo, acollir-lo, acollir el seu amor irrevocable, agrair, venerar, oferir...

Els temps litúrgics van seguint cada any una roda que ens és coneguda i ara ens proposen l'Advent. Potser pensem que és el mateix de sempre. Ja coneixem que, en aquest temps, esperem 'l'advenient', la vinguda del Crist. Sabem de sobres que, amb l'Advent, s'acosta el Nadal. La nostra sensibilitat, potser cansada de la repetició o emmandrida per tot allò que sabem que hem de passar, ens és un obstacle per a viure aquest temps com a "novetat", amb il·lusió renovada. Pot ser pendents del que vindrà després, ens atabalem amb allò que haurem de fer, allò que haurem de celebrar...

El cas és que les persones, al llarg del nostre viure, necessitem tornar a començar permanentment. Primer, perquè mai vivim dos moments iguals ni nosaltres som els mateixos, ni són idèntiques les nostres circumstàncies i contextos. Però, principalment, perquè la nostra realitat fràgil i inconstant ens demana reiniciar una i una altra vegada el camí. No perquè haguem menjat una vegada tenim l'aliment suficient per a tota la vida; no perquè ens haguem exercitat la forma física una vegada estem en bona forma per a sempre. Necessitem revitalitzar l'esperança, el nostre sentit de viure; alimentar allò que ens fa resistir, ser resilients, davant les contradiccions i amenaces del nostre món; i també davant les febleses del nostre jo. L'Advent és temps de renovació, de tornar a creure i de confiar que la utopia del Regne és possible; de tornar a creure que el Senyor treballa en mi i que amb Ell puc continuar el camí. És un temps per recordar que el Senyor confia en mi, em perdona sempre, m'espera sempre, m'acompanya sempre...

Les lectures del temps d'Advent ens donen elements per enfortir la nostra fe-esperança, aquella que ens mobilitza i ens fa continuar caminant. El fil conductor que les condueix ens mostra un missatge clar: Déu és amb nosaltres (Emmanuel). Ens adonem del que això significa? Què més necessitem?

Oferim una reflexió, unes pistes, a partir de les lectures dels diumenges per a cadascuna de les quatre setmanes; poden ser complementades amb les lectures de la missa diària. Són quatre moments que cadascú pot situar quan més convingui però que segueixen una "lògica" espiritual en continuïtat. Tant de bo ens ajudin!

Algunes consells més concrets

Com dèiem al principi, ens cal un retraïment, un temps en la nostra agenda, preservar un espai sagrat. Ens cal ser pràctics i realistes (les coses no s'improvisen): cal planificar quan i com (un lloc, un context, uns símbols que m'ajudin...). Podem ser sanament ambiciosos però sense excedir-nos (no ens proposem l'impossible, tot i que sempre, després, podem allargar, afegir...)

- Al principi, dedica un temps a asserenar-te: unes respiracions profundes ajuden.
- Demana al Senyor que t'ajudi, que sigui un temps profitós.

- Llegeix la reflexió, o els textos (algun), allò que més creguis que et pot ajudar (no cal fer-ho tot).
- Després d'un temps de reflexió deixa que el teu cor s'obri al Senyor: parla amb Ell amb confiança, com a un amic; però sobretot deixa que et parli, escolta'l al teu cor.
- Abans d'acabar, pots tancar la pregària amb un Parenostre; i acomiada't del Senyor.
- Si et va bé de fer-ho, pots recollir per escrit allò que ha ressonat en el teu interior, allò que has viscut; també allò que et pot ajudar a pregar millor la propera vegada.

Primer pas: Déu salva

Lectura primera: Is 63, 16b-17.19b. 64, 2b-7

Sou el nostre pare, el-nostre-redemptor.
Per què deixeu que ens desviem?
Cap orella, cap ull ha vist un Déu que salvés els qui esperen en ell.
Som argila i vos el terrisser, tots som obra de les vostres mans.

Salm responsorial: 79, 2ac i 3bc.15-16.18-19 (R.: 4)

Déu de l'univers, gireu des del cel els vostres ulls, veniu i visiteu aquesta vinya que la vostra mà havia plantat.

Lectura segona: 1C 1, 3-9

Viviu esperant la manifestació de Jesucrist. Ell us mantindrà ferms fins a la fi.
Déu és fidel.

Evangeli: Mc 13, 33-37

Vetlleu!

Fotografia: KKfotostock

Des del principi de l'Advent, les lectures ens recorden que el nostre Déu salva (Is 63, 16). D'això en podem estar del tot convençuts. És així perquè ens estima: som obra de les seves mans, la vinya que Ell ha plantat, el terrisser que ens ha modelat (Is 64, 7 / S 79, 15-16). I encara més, Déu és fidel (1C 1,9), no es cansa ni es desdiu. Ell manté les seva promesa, ens acompanya, ens perdona, ens reforça.

Què vol dir que Déu salva? La lectures ens recorden que constantment som nosaltres que ens allunyem del seu amor; anem a la nostra (Is 63,17), ens obstinem a oblidar els seus camins (provoquem guerres, saquegem el planeta, condemnem a molts a la misèria...) Però la nostra infidelitat, Déu la respon amb més fidelitat. Déu respon amb més amor, ens ofereix una i una altra vegada el seu suport, la seva força. No és que vingui a solucionar els problemes que les persones hem creat, respecta la nostra llibertat. Ara bé, el seu Esperit ens inspira, ens mou i ens sosté. Quina orella ha sentit mai això? Quin ull ha vist mai això? (Is 64, 3)

En conseqüència, no podem desesperar; malgrat tot el que s'esdevingui, Déu és-amb-nosaltres (Emmanu-El). Ens cal mantenir-nos ferms (1C 1,8).

I també hem de vetllar, despertar els nostres sentits; mantenir-nos atents als signes de la seva presència, atents als signes de la seva acció en nosaltres i en els altres. No cal esperar Nadal. Això és realitat ara.

Potser et pot ajudar respondre, en diàleg amb el Senyor, alguna d'aquestes preguntes:

- Sento que, efectivament, soc una criatura preciosa per a Déu? Alguna cosa m'impedeix viure-ho així?
- Visc la salvació de Déu com alguna cosa que em concerneix? Percebo la seva misericòrdia? La força del seu Esperit m'impulsa?
- Per quines coses flaqueja la meva fe-esperança?
- Soc capaç d'anar descobrint la presència de Déu-amb-nosaltres (amb mi) en la meva vida, en el meu entorn? Estic prou atent/a? Quines coses em parlen de Déu?

Segon pas: obrir camí

Lectura primera Is 40,1-5.9-11

Consoleu, consoleu el meu poble, ha estat perdonada la seva culpa.
Obriu una ruta al Senyor
No tinguis por
Anuncia la bona nova! El Senyor arriba amb poder.

Salm responsorial 84,9ab-10.11-12.13-14 (R.: 8)

El Senyor és a prop per salvar els seus fidels.
La fidelitat i l'amor es trobaran, s'abraçaran la bondat i la pau;
El Senyor donarà la pluja, i la nostra terra donarà el seu fruit.
La bondat anirà al seu davant, i la pau li seguirà les petjades.

Lectura segona 2Pe 3,8-14

El Senyor és pacient amb vosaltres perquè no vol que ningú es perdi.
Espereu la vinguda del dia del Senyor, i feu tot el possible perquè arribi aviat.
Nosaltres, tal com Ell ens ho ha promès, esperem un cel i una terra nova, on regnarà la justícia.

Evangeli Mc 1,1-8

Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí
Ell us batejarà amb l'Esperit Sant.

Fotografia: Andrew Wagner

Les coses al nostre món no van bé. L'observació de la realitat ens dona molts motius per pensar així. Això ens pot portar al pessimisme, a la desesperança; o, encara pitjor, a l'escepticisme. Però les lectures ens anuncien una bona notícia. És una bona notícia (**Is 40, 9**) que ens porta consol (**Is 40, 1**), eixugarà les nostres llàgrimes: un altre món, una altra manera de viure és possible. Les lectures descriuen amb belles imatges una realitat diferent: amor, fidelitat, bondat, pau, fecunditat (**S 85, 11-14**). És un "cel nou i una terra nova". (**2Pe 3, 13**)

Algú podria pensar que es tracta de somnis d'algun ingenu o bé d'utopies irrealitzables (en sentit literal: allò que no hi és en lloc). Les lectures fonamenten aquesta utopia en l'arribada del Senyor. El Senyor és a prop (**S 85, 10**), no hem de tenir por (**Is 40, 9**) sinó confiar en la seva promesa. Ell vetlla per nosaltres com un pastor pel seu ramat, ens aplega amb el seu braç (**Is 40, 11**)

Les persones som capaços de fer grans coses. Però també moltes bestieses, som capaços de mal; i som inconstants, volubles... El Senyor, però té paciència; Ell no vol que ningú es perdi (**2Pe 3, 9**). Ha somiat per a nosaltres un projecte de felicitat i vol per a nosaltres el millor. La utopia que dibuixen les lectures és el que Déu ha somiat per a nosaltres. I, naturalment, necessita la nostra col·laboració. El Senyor salva però no sense nosaltres ni contra nosaltres. Ens necessita. Necessita que obrim rutes, que li aplanem el camí (**Is 40, 3**), que fem tot el possible per fer real que Ell arribi aviat, que construïm la pau i la justícia. No podem defallir perquè ens ha promès el seu Esperit (**Mc 1, 8).** L'Esperit és Déu mateix treballant en nosaltres i amb nosaltres. Amb l'Esperit, el món nou és possible. No que s'acabin totes les guerres i totes les injustícies; sinó que és possible un nou marc de relacions, de vida comunitària, de vida amb sentit, una aposta per tot allò que ens fa renéixer a una vida diferent.

Potser et pot ajudar respondre, en diàleg amb el Senyor, alguna d'aquestes preguntes:

- Com visc la proclamació de la "bona notícia" de què em parlen les lectures?
- Quines són les meves pors, les meves desconfiances?
- Què significa per a mi, en concret, aplanar el "camí"? En quines realitats del dia a dia ho puc portar a la pràctica?
- De quina manera puc, amb la meva vida, portar consol als altres?
- Soc conscient de la presència del Senyor en la meva vida, de la seva proximitat, del seu amor en mi?

Tercer pas: la missió de portar la bona notícia

Lectura primera Is 61,1-2a.10-11

El Senyor m'ha ungit, m'ha enviat a portar la bona nova als desvalguts, a curar els cors adolorits, a proclamar als captius la llibertat, i als presos el retorn de la llum, a proclamar l'any de gràcia del Senyor..
Aclamo el Senyor ple de goig, la meva ànima celebra el meu Déu, que m'ha cobert amb un mantell de felicitat
Salm responsorial Lc 1,46-48.49-50.53-54 (R.: Is 61,10b)

La meva ànima magnifica el Senyor
L'amor que té als qui creuen en ell s'estén de generació en generació.
Omple de béns els pobres, i els rics se'n tornen sense res.

Lectura segona 1Te 5,16-24

Germans, viviu sempre contents, no us canseu mai de pregar, doneu gràcies en tota ocasió. Això és el que Déu vol de vosaltres en Jesucrist.
No sufoqueu l'Esperit.
Déu, que us crida, és digne de tota confiança.

Evangeli Jo 1,6-8.19-28

Soc una veu que crida en el desert: "Aplaneu el camí del Senyor".
Ja teniu entre vosaltres el qui ve després de mi

Fotografia: Siraphol Siricharattakul

Les lectures ens han parlat d'una bona notícia. El Senyor ens envia a anunciar-la **(Is 61,1ss)**. És una bona notícia que consolarà els cors adolorits, els desvalguts. Aplaneu els camins del Senyor! Aquesta és la missió que el Senyor ens encarrega (*ungir* significa enviar en missió). Es tracta de consolar, alliberar, curar, il·luminar; i també perdonar, restaurar (això és l'*Any de Gràcia* tal com es proposa a l'Antic Testament). I tot plegat, de les mil maneres que es pot fer en el nostre món, en el nostre entorn, amb les persones més febles que ens envolten.

La promesa del Senyor es compleix. Primer en cadascun de nosaltres, en mi. El Senyor ens consola i ens allibera perquè ens estima **(Lc 1,55)**. I ens confia aquesta mateixa missió. Hi ha raons més que sobrades per esclatar de goig **(Is 61, 10)**, per celebrar Déu **(Lc 1, 47)**, per viure sempre contents **(1Te 5, 16)**. I és que Déu ens té un amor que s'estén de generació en generació **(Lc 1, 50)**. No ens hem de cansar de donar gràcies per tot el que rebem d'Ell **(1Te 5, 18)**. També quan tot sembla enfosquir-se. Hem de recordar tot el que el Senyor ens ha donat; i alhora, recordar que continua al nostre costat per sempre. En tota ocasió, preguem i agraïm. Aquest Déu que ens crida, és digne de tot confiança **(1Te 5, 24)** .

Les persones que posen la seva confiança en Déu, no en el poder, ni en la riquesa, ni en els honors del món **(Lc 1, 51-53)**, comproven com el Senyor treballa en elles i els infon el seu Esperit. Per això, com Maria, podem dir "la meva ànima magnifica el Senyor!" **(Lc 1, 46)**. Hem de procurar no sufocar aquest Esperit **(1Te 5, 19)**. Ben al contrari, acollir-lo, deixar-nos emplenar d'aquest Esperit de Déu, dòcils a la seva acció eficaç en nosaltres. Perquè el Senyor ja és aquí, entre nosaltres **(Jo 1, 26)**.

Potser et pot ajudar respondre, en diàleg amb el Senyor, alguna d'aquestes preguntes:

- Desitjo assumir la missió que el Senyor m'encomana?
- Què significa, en el concret de la meva vida "consolar, alliberar, curar, il·luminar, perdonar, restaurar"?
- Si repasso la meva història, ¿soc capaç de reconèixer el que el Senyor ha fet en mi? ¿Ho visc agraïdament?
- Quin es el fonament de la meva vida? En què poso la meva confiança?
- De quina manera puc "no sufocar l'Esperit"?

Quart pas: no tinguis por

Lectura primera 2S 7,1-5.8b-11.16

Et donaré per successor un descendent, sortit de les teves entranyes, i consolidaré el seu regne. Jo li seré pare, i ell serà per a mi un fill.

Salm responsorial 88,2-3.4-5.27 i 29 (R.: 2a)

Mantindré per sempre el meu amor, la meva aliança amb ell serà perpètua

Lectura segona Rm 16,25-27

Jesucrist és la revelació del pla de Déu, amagat en el silenci dels segles, però que ara ha sortit a la llum.

Evangeli Lc 1,26-38

El Senyor és amb tu.
No tinguis por.
Soc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules.

Des del principi de l'Advent, hem sentit parlar de l'amor de Déu que ens salva; de bones notícies que cal proclamar i realitzar; de fidelitat indestructible al llarg dels temps, de joia i celebració... Tot això ara es fa visible (ho podem veure), tangible (ho podem tocar), en Jesucrist (**Rm 16, 25**). Ell encarna aquest amor etern de Déu, la seva voluntat salvadora. És el Fill (**Lc 1, 31-32**), nascut d'entranyes humanes (**2S 7, 14**), que s'identifica amb tots els fills i filles de Déu fins al final, amb totes les conseqüències. Comparteix amb nosaltres els nostres camins, amb totes les nostres alegries i amb tots els nostres dolors. El nostre Déu no és aliè a la nostra vida, s'implica en ella, s'identifica amb ella. Manté per sempre el seu amor (**S 89, 29**), fins al punt que es fa un de nosaltres.

Jesucrist revela (desvetlla, transparenta, fa explícit) el pla de de Déu per a la humanitat (**Rm 16, 25**). Déu és amb nosaltres, no hem de tenir por. Però Déu ens necessita per col·laborar amb el seu projecte de salvació. No ho pot fer sense nosaltres. El sí de Maria (**Lc 1, 38**), permet la realització del projecte de Déu, que es compleixi la seva Paraula. Necessita la nostra disponibilitat, el nostre sí, per portar a terme el seu pla (portar la bona nova als desvalguts, curar els cors adolorits, proclamar als captius la llibertat, i als presos el retorn de la llum, proclamar l'any de gràcia del Senyor). Podem respondre al seu amor amb el nostre oferiment. No hem de tenir por (**Lc 1, 30**), el Senyor és amb nosaltres (**Lc 1, 28**) i ens ha promès el seu Esperit.

Potser et pot ajudar respondre, en diàleg amb el Senyor, alguna d'aquestes preguntes:

- ¿Reconec en Jesús de Natzaret aquest amor de Déu que s'identifica amb mi i es fa un com jo?
- Quina és la meva disponibilitat a col·laborar amb Déu en el seu projecte de salvació per a la humanitat?
- Quins obstacles li poso? Com els puc superar?
- ¿Estic disposat/a a obrir-me a l'impuls de l'Esperit de Déu perquè treballi en mi?

